

Panna Mária v našom živote III.

Prenesme sa v duchu na Námestie svätého Petra v Ríme. Bolo 13. mája 1981, výročný deň zjavenia Panny Márie vo Fatime. Pápež stál v bielom aute a pomaly prechádzal pomedzi zástupy ľudí. Zrazu sa ozvali výstrely. Holuby vzlietli a dvadsaťtisícový zástup zmeravel. Pápež klesol do náručia svojho tajomníka, dôstojného pána Stanislava. Nie je pravda, že sa Svätý Otec pýtal „prečo?“, alebo „prečo ja?“.

Keď Turek Mahmed Ali Agča z bezprostrednej blízkosti začal strieľať do Svätého Otca, zrejme si bol istý úspechom svojho atentátu. Mal najspolahlivejšiu zbraň na svete - kolt ráže 9 mm. Strieľal na oblasť brušnej dutiny - najzraniteľnejšiu časť ľudského tela. Prvá guľka zasiahla prst a brucho, druhá oškrela pravý lakeť a zranila dve iné osoby. Tretia guľka sa v zbrani, ktorá nikdy nezlyhala, vzpriečila. Jeho tajomník, Stanislav Dziwisz neskôr hovorí: Videl som, že Svätý Otec bol zasiahnutý. Zachvieval sa, ale nebolo vidieť ani krv, ani ranu. Vtedy som sa spýtal: - „Kde?“ Odpovedal mi: „Do žalúdka.“ - „Bolí to?“ - „Áno!“ Svätý Otec pritom nemal strach. Sám o tom neskôr hovorí: „Akási ruka strieľala, ale iná ruka viedla guľku.“

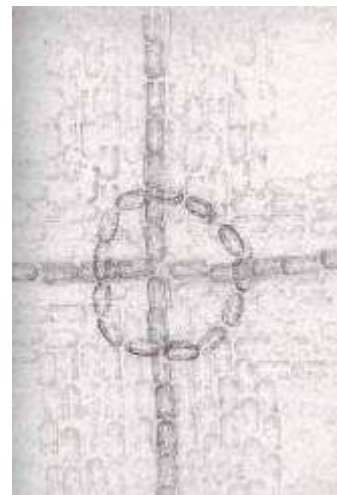
Inak to prežívali ľudia, ktorí zápasili o jeho život. Rýchle ho preniesli do prvej sanitky, pripravenej na námestí pre takýto prípad, ale pretože v nej neboli prístroje na oživovanie, preložili ho do druhej. Svätý Otec mal zatvorené oči a hovoril krátke strelné modlitby. Otec Stanislav si pamätá, ako často opakoval: „**Mária, Matka moja, Mária, Matka moja.**“ Po niekoľkých sto metroch sa pokazila na sanitke siréna. Napriek tomu cestu, ktorá zvyčajne trvá pol hodinu, prešli za osem minút. Svätý Otec sa celou cestou modlil. Vedomie stratil až pri nemocnici. Po celý čas bol presvedčený, že jeho rany neboli smrteľné. V nemocnici vládol zmätok. Zbytočne ho vyviezli na desiate poschodie, operačná sála bola na deviatom. Chirurg, profesor Crucitti, bol pri chorom na klinike Via Aurelia. Od kliniky Gemelli ho delili štyri kilometre. Rehoľná sestra mu oznámila atentát. Bola práve hodina najväčšej cestnej premávky. Profesor nasadol do auta a šiel v ľavom jazdnom pruhu. Zrazu zbadal, ako ho naháňa policajť na motorke. Zavolať na neho: - „Musím byť ihneď v Gemelli.“ Policajť povedal: - „Pridajte plyn, pomôžem vám.“ - a robil mu doprovod až do nemocnice. V operačnej sále bolo už všetko pripravené. Otec Stanislav za ten čas vyslúžil Svätému Otcovi sviatosť pomazania chorých. Personál pomáhal profesorovi obliecť sa. Pri obliekaní mal iba jedinú myšlienku. „Otvárať, otvárať..., nestratiť ani sekundu.“ Tlak stále klesal. Rozrezal brucho a uzrel množstvo krvi. V brušnej dutine jej bolo asi dva litre. Odstraňovali ju všetkými možnými spôsobmi, až kým sa neukázali miesta, z ktorých vytekala. Profesor sa pustil do zastavenia krvácania. Transfúzia začala účinkovať, tlak sa zvýšil. Zistil celý rad rán, mnohonásobné poškodenie čriev a pobrušnice. Niektoré vznikli priamym prederaním guľkou, iné prasknutím. Na hrubom čreve bola poškodená dôležitá blana. Profesor urobil resekciu a potrebné pospájania. Umyl, prepláchnol a pozašival

pobrušnicu. V poslednej časti hrubého čreva sa nachádzala strašná rana. Zvláštne však bolo, že nebol poškodený nijaký dôležitý orgán. Guľka prešla len niekoľko milimetrov od hlavnej tepny. Jej narušenie by bolo spôsobilo okamžitú smrť. Minula aj bedemú tepnu, močovod i chrbticu. Vnikla prednou stenou brucha a vyšla cez krížovú kosť. Ukázalo sa, že nie sú poškodené ani nervové centrá. Bolo to udivujúce. Svätý Otec stratil tri štvrtiny krvi a 55 cm čriev, ale vyše päťhodinová operácia sa podarila. 7. októbra 1981 sa svätý otec vyjadril takto: „**Stal som sa dlžníkom najsvätejšej Panny... Pociťoval som mimoriadnu materskú ochranu a starostlivosť, ktorá sa ukázala byť silnejšou ako vražedný projektil.**“ 12. mája 1982 letel do Portugalska. Po príchode do Fatimy povedal: „**Prišiel som sa poďakovať Matke Božej za záchranu z nebezpečenstva. Pri všetkom, čo sa mi prihodilo, cítil som jej zvláštnu ochranu. A v tom, že atentát sa uskutočnil práve v deň 65. výročia zjavenia Panny Márie vo Fatime, vidím zámer obrátiť pozornosť všetkých na posolstvo, ktoré odovzdala trom pastierikom.**“

Pri svätej omši 13. mája dôkladne rozobral učenie o materstve Panny Márie. Vychádzal zo slov, ktorými Kristus na kríži zveril svoju Matku učeníkovi Jánovi a Jána zase jej. Vidí v tom úkon, ktorým sa Matka Božieho Syna stáva aj Matkou človeka. Zdôraznil, že aj pre ľudí dnešnej doby platí Máriina výzva na obrátenie a na modlitbu. Povedal: „**Celé fatimské posolstvo pochopíme vo svetle jej materskej lásky. Boj sa, že budeme zatratení. Na ceste človeka k Bohu je najväčšou prekážkou hriech, zaľatosť v ňom. Dôsledkom toho je popieranie Boha a jeho plánované odstraňovanie zo sveta a z ľudského myslenia. Večná spása človeka však spočíva len v Bohu. Preto konečné odmietnutie Boha človekom znamená zatratenie.**“ Potom sa Svätý Otec modlil vlastnými slovami a zasvätil Cirkev a svet Neпоškvrnenému Srdcu Panny Márie.

Na desiate výročie atentátu sa pápež Ján Pavol II. vracia do Fatimy a necháva vložiť projektil z náboja, ktorý ho mal zabiť, do koruny Panny Márie. Pri tejto príležitosti vyhlásil: „**udalosti, ktoré sa odohrali za toto desaťročie, zvlášť v strednej a východnej Európe... nás nútia zamyslieť sa hlbšie nad Fatimou**“ (15. máj 1991). Bolo to aj potom čo, na svetovom stretnutí biskupov 25. marca 1984 zveril a zasvätil svet a Rusko Márii tak, ako to ona sama žiadala vo Fatime.

Pokračujme aj my v našom zamyslení a môžeme povedať aj z toho, čo sme si práve pripomenuli, že Panna Mária nás nikdy neopustila a preukazuje naďalej svoju láskavú materinskú starostlivosť o nás aj zázrakmi, ktoré sa prostredníctvom nej dejú u tých, ktorí sa k nej utiekajú. Záznaky vo fyzickom - materiálnom svete i v tom duchovnom, keď na miesto hriechu a zla zavládne odpustenie a láska. Modliavajme sa k nej s dôverou a láskou aj my, a dosiahneme prostredníctvom nej to, čo potrebujeme.

*Ježišu, syn živého Boha,
sprevádzaj nás
vyhnanstvom našej doby.
Ty, ktorý si, veď nás
cestami informačných
dialnic
do globálnej budúcnosti
Tvojho kráľovstva,
ktorého základy sme tak
plytko kopali, my,
stavitelia lokálnych sietí
sekularizovaného
sveta biedy,
hladu a vojen.*

*Tvoje EVANJELIUM
je návod na obnovenie lásky,
v tejto pomodernej dobe
hľadania začiatkov
nových tisícročí.*

*Prosíme:
Nauč nás čítať...*

Hovoril som s jedným milým pánom farárom, ktorý sa mi posťažoval, že na jeho farníkov akosi nič neúčinkuje. Pri kázni sa môže aj rozrhať, ale na farníkoch nevidieť ani štipku zmeny k lepšiemu. Akoby ho vôbec nerešpektovali. Preto sa rozhodol pre krajné riešenie: bude kázať o pekle. To vraj musí zabráť...

Všeobecne sa tvrdí, že dnes naša spoločnosť prežíva krízu autority. Prejavuje sa to v práci, pri vyučovaní v škole, ale aj všade tam, kdesi spoločnosť vytvára hierarchickú štruktúru. Ak však zjídeme hlbšie do konkrétneho života, zistíme, že sme vyslovili iba čiastočnú pravdu. Autorita je normálnym spoločenským javom, ktorý má rôzne podoby. Stretávame sa s autoritou strachu, morálnou autoritou, autoritou hodnoty, politickou či mocenskou autoritou... Ak dnešok odmieta autoritu, je to predovšetkým taká, ktorá je postavená na zastrášaní a hrozbách. Je totiž autoritou novodobých diktátorov, ktorí sú a budú rešpektovaní len dovedy, kým budú mať čím hroziť a zastrášať. Človek dnes nechce byť ovládaný. Dozreli sme do čias, keď sa na popredné miesto v našej hierarchii hodnôt konečne dostáva sloboda. Slobode sa však vôbec neprieči podriaďiť sa morálnej autorite, odvíjajúcej sa od pravdy a skutočnej hodnoty, ktorú ponúka. Jej predstaviteľ nie je diktátorom, ale osobnosťou, strhujúcou k nasledovaniu.

Na tento rozdiel upozorňuje aj Ježiš svojich nasledovníkov.

Chce byť pre kresťana morálnou autoritou. Nestačí, že ho budú napodobňovať a hroziť všetkému zlému jeho menom. Rešpektovať, že je Pán, znamená spoznávať to, čo chce jeho Otec, a naplňovať jeho vôľu. Teda nebyť zameraný na boj proti zlému, ale podľa jeho vzoru budovaním dobra vytláčať zo života zlo. To je v konečnom dôsledku pravé nasledovanie Ježišovho príkladu. Koľkokrát pripomínal, že on len plní vôľu svojho Otca. Vidíme to aj v osobe apoštola Pavla. Jeho cieľom nebolo ohlasovať a odovzdávať vlastné formulácie, ale to, čo bola celá Božia vôľa.

Jaroslav Ivančo

Úmysly Apoštolátu modlitby JÚN 2008

Všeobecný: Aby všetci kresťania pestovali hlboké a osobné priateľstvo s Kristom, aby boli schopní vyjadriť silu jeho lásky ku každej osobe, ktorú stretnú.

Misijný: Aby Medzinárodný eucharistický kongres v Quebecu v Kanade viedol k ešte väčšiemu pochopeniu, že Eucharistia je srdcom Cirkvi a prameňom evanjelizácie.

Úmysel KBS: Aby nám Duch Svätý osvietil rozum, žeby sme poznali, čo je dobré a čo zlé, a nech nám posilní vôľu konať dobro a chrániť sa zlého.

Vieš o tom, že si zázrak? Skutočný a živý zázrak? Si jedinečný, originálny, nezameniteľný. Vieš o tom? Prečo teda nežasneš, prečo sa netešíš zo seba i z ľudí navôkol? Alebo je život azda pre teba samozrejmosť a nenachádzaš nič zvláštne na tom, že žiješ, smieš žiť, že ti je daný čas, aby si mohol spievať a tancovať? Čas, aby si mohol byť šťastný?

Prečo teda strácaš čas ustavičným zháňaním peňazí? Prečo sa donekonečna umáraš starosťami, čo bude zajtra a pozajtra? Prečo si taký zlostný a podráždený, zle naladený? Prečo toľký zhon a prečo spíš, keď slnko svieti? Oslobod' si srdce od tisícorakých malicherností. Nedovoľ, aby tvoja radosť zo života závisela od nich. Nájdi si pokoj a čas na šťastie: dnes!

*Čas nie je dial'nica
medzi kolískou a hrobom,
ale miesto, kde možno parkovať
na slnku.
Ži dnes! Dnes sa usmievaj!
Dnes buď šťastný!*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Spovedanie pred prvým piatom

Utorok od 17:00 Streda od 17:00
Piatok od 16:00

Sväté omše v 9. týždni Cezročného obdobia

3.VI. utorok

18.00 + Augustín Polakovič, manž. Mária,
synovia a nevesty

4.VI. streda

18.00 + Štefan Sýkora, manž. a deti

6.VI. piatok – prvý piatok

18.00 + Anton Mruškovič

7.VI. sobota

18.00 + rodina Lukovičová

Upratovanie kostola č.d. 151 – 175

8.VI. 10. Nedeľa Cezročného obdobia

8.00 + Jozef Huk, manž. Anna a syn Miroslav
9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

2.VI. pondelok sv.Marcelín a Peter, mučeníci
3.VI. utorok sv.Karol Lwanga a spol., mučeníci
4.VI. streda sv.Kvirín, biskup, mučeník
5.VI. štvrtok sv.Bonifác, biskup a mučeník
6.VI. piatok sv.Norbert, biskup – prvý piatok
7.VI. sobota sv.Róbert, opát

**Tu mu prinášali deti, aby sa ich dotkol...
Potom ich objímal, kládol na ne ruky a
požehnával ich.**

(Mk 10, 13.16).

**„Len dávaj pozor na seba a na svoju dušu veľmi!
Nezabudni na veci, ktoré si videl na vlastné oči, nech
nevymiznú z tvojho srdca cez všetky dni tvojho
života; lež poučíš o nich svojich synov a svojich
vnukov.“**

Dt4.9

Deti

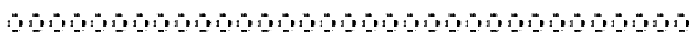
Nemáme v evanjeliách veľa obrazov, ktoré by nám predstavovali Ježiša s deťmi. Aj tento je však dostačujúci na to, aby nám ukázal, že Ježiš mal deti rád.

Láska k deťom, predovšetkým zo strany rodičov, sa prejavuje v rozličných podobách. Jednou z nich je aj ochota s deťmi rozprávať. Najprv malé batola počúva, ako sa mu prihovárajú rodičia alebo iní príbuzní. Neskôr aj ono pomocou slov začne vyjavovať svoj vnútorný svet. Napokon sa dieťa stáva vážnym partnerom komunikácie. Začína klásť otázky a vyjadrovať svoje názory. Predovšetkým rodičia sa majú s dieťaťom rozprávať. Je to právo dieťaťa a ich povinnosť. Je to však aj radosť z obidvoch strán. Nie je pre rodičov nič krajšie, ako keď môžu rozprávať so svojím dieťaťom. Patrí to medzi najkrajšie obrazy z rodinného života. Dieťa zvyčajne nerešpektuje vonkajšiu a vnútornú situáciu ľudí okolo seba. Chce rozprávať nie vtedy, kedy oni chcú, ale kedy chce ono. Pre rodičov to môže byť veľká záťaž. Majú byť stále disponovaní a pripravení na dialóg s dieťaťom. Ak to nedokážu, dieťa stratí záujem s nimi komunikovať. Permanentný dialóg umožňuje, aby sa mohla zvyšovať poznávací záťaž pre dieťa. Mnoho detí nedokáže v neskoršom veku normálne rozprávať aj preto, lebo rodičia s nimi nekomunikovali. Nekomunikovať s dieťaťom znamená za živa pochovávať jeho duchovné a ľudské danosti, ktoré sa majú rozvíjať pomocou rozprávania.

Dieťaťu treba hovoriť vždy pravdu. Najkrajšie, ale aj najťažšie rozhovory sú o náboženských reáliách. Ako hovoriť dieťaťu o Bohu? Primerane k jeho poznávacím schopnostiam. Ale treba o tom hovoriť. Dieťa má rado tajomstvo a náboženské rozprávania ponúkajú primeraný priestor k naplneniu jeho túžob. Chce to však inteligentných, vzdelaných a milujúcich rodičov. Lebo v prvom kroku predovšetkým oni predstavujú v očiach a myslí dieťaťa Boha.

Všetci sme zodpovední za deti, ktoré v živote stretne. Oni nás počúvajú a hodnotia. Máme na nich vplyv. Nepoškodujeme ich ľudský vývoj našimi nemúdrymi a neslušnými slovami.

Marián Šuráb

V tejto chvíli ticha, ticha tohto chrámu, Pane, v tomto spoločenstve s ostatnými si uvedomujem seba samého pred tebou...
Som naozaj rád, Pane, že v dnešný večer mám čas pobudnúť v tichu a mám čas pobudnúť s tebou. Viem, že ma v túto chvíľu počúvaš, a viem, že na mňa myslíš a nielen všetko o mne vieš, ale ma máš predovšetkým rád a prihováraš sa mi svojim slovom. Chceš mi povedať, že ma chceš vychovávať, že mi vkladáš do rúk a do srdca osud úžasného daru, akým je môj život, ale i daru, akým je naša Zem a osud života tých, ktorých stretám v rodine, v manželstve, v spoločenstve, na ulici, v škole...
Z tvojho evanjelia ma dnes zaujali slová, ktoré si vyslovil ako malý chlapec svojim rodičom:
„Vy ste to nevedeli...?“

Aj ku mne hovoríš:

„Ty o tom nevieš?“

Nevieš, že som do tvojich rúk vložil tajomstvo života? Tajomstvo toho, aký si, tajomstvo utvárania tvojich myšlienok, tvojich slov, tvojho srdca, tvojej osobnosti? Uvedom si to!

Do tvojich rúk som vložil osud tvojho života!

Ty môžeš, ty máš, ty si povolany, aby si budoval seba samého...!

Nevieš to?

Nevieš, že ja som to urobil s takou dôverou?

S takou dôverou som ti zveril celé tajomstvo života človeka!“

Ježišu, naozaj to neviem...

V túto chvíľu si to uvedomujem, akou dôverou si ma obdaril, keď si mi zveril život. A chceš, aby som ho zodpovedne budoval a tvoril. Život, ktorý je tvojím darom, Božím dielom, a ty si ho urobil záležitosťou môjho srdca, môjho umu, mojich rúk, mojej vôle... Ty raz budeš chcieť, aby som ti svoj život odovzdal... Pane, aký ti ho dám? Aký ti ho odovzdam každý deň? Aký to vlastne som?

Prosím ťa, Pane, daruj mi svojho Ducha. Ty sám vieš, nestačí mi len vedieť, že si mi zveril život a úlohu budovať ho. Ja potrebujem, Pane, tvoju silu, potrebujem tvojho Ducha, aby som zvládol svoju úlohu, aby som

naozaj vychovával seba, aby som to robil s radosťou, v zodpovednosti, ale i v úžasnom vedomí tvojej vôle. Je dobre, že aj v dnešný večer si môžem uvedomiť, že nie som na to všetko sám. Ty sám mi hovoríš: „Ja som s tebou.“

Ďakujem ti za dnešný večer, za povzbudenie, za dôveru. Daj, nech nezabudnem, že na sebvýchovu nie som nikdy pristarý. Pomôž mi vychovávať sa v pravej slobode, láske, radosť a zodpovednosti.

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

VYZNAMENANIE PRE SYNA Šéf

jednej firmy raz večer, po návrate z práce, vošiel do izby svojho 14-ročného syna a sadol si k nemu. Povedal mu: „Dnes sa mi stalo niečo zvláštne. Sedel som vo svojej kancelárii, keď za mnou prišiel jeden mladý pracovník a povedal mi, že si ma váži. Dal mi túto modrú stužku na znak toho, že obdivuje môjho tvorivého ducha. Predstav si to. Ten človek si myslí, že mám veľké nadanie. Potom mi pripol na sako stužku s nápisom 'Záleží mi na tebe'. Dal mi ešte jednu takúto stužku a poprosil ma, aby som ju dal niekomu ďalšiemu, koho si veľmi vážim.

Cestou domov som rozmýšľal, komu by som ju mohol dať, aby som mu vyjadril, že mi na ňom veľmi záleží. Myslel som na teba. Chcem ti venovať túto modrú stužku a povedať ti, že mi na tebe naozaj záleží.

Mám veľa práce, moje dni sú nabité programom. Keď prídem domov, venujem ti len málo pozornosti. Niekedy na teba kričím preto, že si priniesol zlé známky zo školy, alebo že máš neporiadok v izbe. Dnes ti však chcem povedať, že máš pre mňa veľkú cenu. Po tvojej matke si najdôležitejším človekom v mojom živote. Si môj syn, mám Ťa veľmi rád!“ Chlapca premohol plač. S očami plnými slz sa pozrel na otca a povedal:

„Vždy som si myslel, že ma nemáš rád a bol som rozhodnutý dnes večer spáchať samovraždu. Ďakujem ti. Môj život má teraz opäť zmysel.“

Tak sa snažíme dať svojim deťom to, čo sme nemali, že im zabúdame dať, to, čo sme mali.

James Dobson

Bl. Ján Krstiteľ Scalabrini 1.jún

Biskup emigrantov, tak označili médiá Jána Krstiteľa Scalabriniho po blahorečení 9. novembra 1997. Zakladateľ dvoch rehoľných kongregácií - misionárov a misionárok sv. Karola, sa o toto pomenovanie zaslúžil najmä iniciovaním mnohých sociálnych a pastoračných projektov.

Ján Krstiteľ Scalabrini (* 8. júla 1839), tretí z ôsmich detí obchodníkov s vínom neďaleko talianskeho Coma, pocítil povolanie ku kňazstvu ako osemnásťročný. V malom seminári zakrátko uplatnil svoj intelekt aj prirodzenú autoritu. Roku 1870 sa stal farárom v Come, hoci Jeho

snom boli misie. Biskup však žiadosť zamietol so slovami: „Vaša India je v Taliansku.“ Zakrátko po príchode do farnosti sv. Bartolomeja na periférii mesta sa preslávil ako obhajca práv pracujúcich a emigrantov. Bol priateľom dona Bosca či dona Oriona a ďalších vynikajúcich postáv vtedajšej Cirkvi a sám sa vyznačoval mimoriadnym nadaním. Ako obľúbený kazateľ dokázal počas 100 dní predniesť 340 prejavov, zaujímavé boli aj Jeho polemiky. Jednou z jeho mnohých iniciatív bolo priblíženie Božieho slova deťom, pre ktoré zriadil jasle. Medzi farníkmi bol populárny najmä pre výlety do robotníckych štvrtí, kde spoznával každú stránku života tkáčov hodváb a delil sa s nimi o ich ťažkosti pri strate práce v časoch krízy. V rovnakom čase sa venoval dokumentom Prvého vatikánskeho koncilu a na žiadosť biskupa viedol jedenásť konferencií o záveroch koncilu. Úspech týchto podujatí, ktorý sa doniesol aj do Vatikánu, spolu s ďalšími svedectvami o jeho príkladnom živote mu vyniesli biskupský stolec. Hoci mal iba 36 rokov, na tento úrad bol zrelý a pripravený. Vo svojom prvom pastierskom liste vyhlásil, že sa cíti v prvom rade vyslaný „za chudobnými a najnešťastejšími...“ Diecéza mala v tom čase 365 farností a Ján Krstiteľ Scalabrini sa ich podľa príkladu sv. Karola podujal navštíviť jednu po druhej. Za svoj život to stihol spraviť päť ráz. Jeho pohľadu neunikli problémy medzi kňazmi a laikmi. Preto stanovil prísnejšie kritériá výberu mladých chlapcov do seminárov a zaviedol povinné ročné duchovné cvičenia a stretnutia venované morálke. V rokoch 1879 - 1899 usporiadal tri diecézne synody na tému života v diecéze, katechéz, kázania a Eucharistie. Vyvrcholením jeho reforiem v živote laikov bol Národný katechetický kongres za prítomnosti 10 kardinálov, medzi ktorými bol aj Giuseppe Sarto, neskorší pápež Pius X. Pri návšteve farností si nemohol nevšimnúť, že takmer jedenásť percent jeho veriacich v dôsledku hospodárskej krízy emigrovalo do Ameriky, a preto apeloval na svojich kňazov, aby vyšli z kostolov medzi ľud a venovali sa sociálnym otázkam. Jedného dňa na milánskej stanici sám pomáhal niekoľkým stovkám emigrantov. Táto skúsenosť ho hlboko zasiahla. Preto sa začal väčšmi venovať ich problému a roku 1901 sa mu podarilo presadiť nový zákon o emigrácii. Na pomoc vystáhalcom, ktorí okrem domova neraz stratili aj vieru, založil roku 1887 kňazskú Kongregáciu misionárov sv. Karola, pôsobiacu v USA a Brazílii, neskôr laickú Spoločnosť sv. Rafaela a ženskú rehoľnú kongregáciu s rovnakým cieľom - pomáhať emigrantom.

Ján Krstiteľ Scalabrini zomrel 1. júna 1905 v Piacenze, štyri roky po návšteve komunít v Brazílii a USA.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ Snímka: archív KN

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku